

Nyilas Atilla

Egy budapesti Miskolcon

(2. rész)

Egy életre elegendő lett a költözködésből.

Megállapodtam. Hogy már csak ha muszáj, vagy legalábbis fontos és erős érv elő nem írja.

Miskolc előtt vér szerinti apai családommal, nővérszállón, egy-két albérletben, talán szolgálati lakásban, örökbe fogadó nagyszüleim kőbányai, majd kelenföldi otthonában, s a sajátunkban, ami kisgyerekkoromat illeti. Aztán néhány panellel odébb, közben három hónapig munkásszállón, barátoméknál és fél évig egy nyomorék férfi mellett (én mozgássérült- vagy -korlátozottal kezdtem, ő mondta, hogy ne kerteljünk: *nyomorék*). A tatabányai vendégházaktól eltekintve végig Budapesten.

Miskolcra (részben mostanról nézve) *hazajáróban*: a Plakátfúvónál, Elza helyén, harcostársam örökölte lakásban s az anyémben. És ideig-óráig meghúzhattam még magam itt-ott, *köszönet a kulcsokért*.

Miskolcra megérkezve új kedvesem bérelt lakásában, onnan egy másikba, majd harmadikba, harcostársamnál, megint kölcsön bérelményben, és amitől tartottam: újra otthon. (Az a *megállapodás* ott volt eljövendő, onnan csak ide jöttem, ahol most élünk, mikor megvolt már mind a két gyerek.)

Az Acélvárosba érkezvén egy ismerősöm családjánál szállhattam meg, amíg nem találok albérletet. Sajószentpéteren, a *koporsós utcájában*, szívesen fogadtak, vendégeltek. A nappaliban aludtam, láttam, nemigen lenne terem, s egy szobában a tévével, nem tudhatták, hogy nem szenvedhetem, s föl vagyok pörögve, hogy én már az első este tanulni vagy dolgozni.

Másnap volt az évnyitó, odamentem, de be nem, hanem az első kocsmába, ami a Mackó volt, Jucival, akit akkor ismertem meg, s vele kerestünk és találtunk még aznap (külön) albérletet.

Kimentem Péterre a holmimért, ajándékot nem vittem, hogy illőn megköszönjem, gondoltam, majd később, éveket vezettem még azután.

Szálláshelyem a Népkerttel szemben, *Miskolc Rózsadombján*, a Mikes Kelemen utcában, idős házaspárnál, ne nagyon füstöljek, szabad vagy nem, szabad, jó, ezt tisztáztuk. Vendég jöhetett, ám rövid idő múlva éjszakára vagy lány már nem, ezt is kipipáltuk. Aztán miért égetem olyan sokat a kislámpát, OK, mennyit fizessek pluszba, hogy amennyit akarom, ezt is megoldottuk. Később meg már nem laktam ott, csak béreltem tovább hátországnak, főleg a holmimnak, mert új szerelmem először nem akarta, hogy „hivatalosan” is odaköltözzek, egyszer-egyszer benéztem könyvért, ruháért, esetleg tusolni, pontosan fizettem, sőt rendre korábban, ebből lett a baj, mert az maradt meg bennük, hogy elsejével, holott 9. volt a fordulónap, csak siettem odaadni, el ne költsem. Amúgy korrektek és rendesek, nem sokat háborgattak, meg-megkínáltak, fölbéreltek kerti munkára, olyankor tisztesen javadalmaztak és tartottak, segítettem a szeszfőzdénél, választhattam, hogy pénzt kérek vagy pálinkát, a Bada Dada-i 3 P szellemében mind a kettőt kértem, és utóbb, mikor a fölmondási idő leteltével végül teljesen áthurcolkoztam kedvesemhez, vittem bort, bonbont, hanem mialatt bedobozolt könyvtáramat hordtam ki a kölcsön kocsiába, dohogott a férfi, hogy már régen el kellett volna, rosszul emlékszem (pedig 4-én jártam először a városban, beiratkozni, és 9-éig azt se tudtam, hogy ő a világon van) vagy hazudok, eldöntötte: csavargó vagyok — s még akkor sem hagyta abba, mikor már csak elbúcsúzni mentem vissza, úgyhogy a kezemben lévő bort mégsem adtam át, s noha a felesége egy rossz szót se szólt, de jót se, némán támogatta házafelét, tőle el nem különbözött, így én sem különböztettem meg őt: maradt a bonbon is.

Ezt szinte áthidaltuk.